

Pápai Szabó György

Magyar erkölcs, magyar jellem, magyar küldetés

Magyarok VIII. Világkongresszusa
Budapest – 2012. augusztus 17. 16. óra

Hiszem és vallom, hogy a magyarságnak történelmi küldetése és hivatása van. Ez a hivatás és küldetés nem korlátozódik a múltra. Írtak erről oly sokan a múltban. Egyre kevesebben a jelenben. Ady „*protestáló hitnek és küldetéses vétónak*” hívja. Nemeskürty tanár úr „*Bibliai küldetéstudatnak*”, mely egyenesen Nimródig vezethető vissza.

Az erdélyi (Bánffyhunyadi) születésű **Dr. Ravasz László** püspök is vallja a *Mi a magyar?* (Szerk. Szekfű Gyula. Bp., 1939. Magyar Szemle Társaság. Reprint, 1992. Helikon.) c. kötetben megjelent, „*A magyarság*” c. tanulmányában, hogy „... a magyarság nemcsak valóság és érték, tény és szabály, hanem ezen kívül hivatás és küldetés is. Minden magyar emberre áll pl. az a kötelesség, hogy minél jobb magyar legyen. Legyen jobb magyar általánosságban és részletekben is. Általánosságban szellemi erőinek a magyarság körül való központosításával, magyar öntudata fényesítésével, elmélyítésével, a magyar élet és sorsközösség minél bensőbb átélésével. Részleteiben pedig a magyarság különböző megvalósítási módjának a fejlesztésével. Ez azt jelenti, hogy próbáljuk minél jobban és helyesebben beszélni a magyar nyelvet, nemcsak grammatikája, hanem muzsikája szempontjából is. Igyekezzenek minél jobban megismerni a magyar történelmet, mint olyan valamit, ami az én életemnek, sorsomnak hátrafelé kivetített, legyezőszerűen szétfeszített alkotórésze. Vegyék fáradságot arra, hogy ismerjem meg a magyar embert a maga néprajzi sajátosságaiban és alkotásaiban. Vegyem körül azzal, amit a magyar ember alkotott művészetben, tudományban, néprajzban. Érezzek roppant felelősséget, amikor a nemzet sorsáról kell határoznom, és egész életemet rendeljem alá a nemzet és benne a magyarság érdekének. (A megkülönböztetés azt jelenti, hogy a nemzet részének tekinti az itt élő kisebbségeket is! A szerk.) Tudjam megvédeni a magyart ellenségeivel és önmagával szemben is. Mutassak rá arra, ami a magyarban szép, jó és nemes, s ezt ne engedjem kétségbe vonni vagy elhomályosítani; de lássam meg a magyar hibákat és bűnöket, s indítsak kemény harcot ellene...” (35. o.)

Ravasz megrázó, ihletett, prófétai sorait, mindenki olvassa tovább. Említette a minden magyarra vonatkozó kötelességet, ami persze erkölcsi kötelesség, hogy minél jobb magyarok, minél hübb fiai legyünk nemzetünknek.

Erkölcsei kötelesség, amit az ugyancsak zseni, az író **Szabó Dezső** így fogalmazott meg némileg másként, de ugyanazt a tartalmat kitűzve és meghatározva: *„Minden magyar felelős minden magyarért!”*

E felelősségben válik érthetővé a táltosköltő, **Ady Endre** igazsága, amit 1902-ben írt le: *„Értsétek meg már jóhiszeműen opportunistáink barátaink, hogy kis nemzetnek még lélegzetet vennie is radikálisan kell...”* Ma pedig a magyarnak nevezett politikai elit és a média azt sulykolja mindenkibe, hogy a „radikális” mögött rasszizmus, populizmus, nacionalizmus, antiszemitizmus, nácizmus stb. rejlik. A mai magyar közélet minden rákfenéjének, hamisságának, rothadásának az oka éppen a „**radikalizmus**” hiánya. Holott a „**nemzeti radikalizmus**” a **nemzeti újjászületés** egyik velejárója, ebben pedig a mai politikai elit nem érdekelt, hisz a zavarosban lehet halászni. Pipogyaságra, tétovaságra, meghunyászkodásra, agyomosott tömegekre van szükség; megalkuvásra és kompromisszumokra, hogy a nemzet és a nemzettudat, s az erkölcs megrothasztását el lehessen érni.

A mai politikai ármány jelszava nem a radikalizmus tehát, hanem a „langyosság”, az arany középút, s a megalkuvás, a túlélés, s a meggazdagodás. Nem a kiállás, a protestálás, a küldetéses vétó, a hitvallás, az érték, hanem a sem hideg, sem forró langyossága, a hallgatás, a meghunyászkodás és az értéktelenség... Már pedig maga Isten (Jelenések könyve) is megítéli az embert, ha az sem nem hév, sem nem hideg... **Babits** monumentális művében, a Jónás könyvében egyenesen így fogalmaz: *„a langyosakat kiköpi az Isten...”*

Ha egy nagyon pozitív értéket ma le kell járatni elég e szavakat és az azok mögötti tartalmakat rásütöni. Így vált sajnós a pozitív „*radikalizmus*” mára szitokszóvá a politikacsinálók hamis szándékából. Adjuk vissza a szavak értelmét és igazságtartalmát! Küzdjünk a hazugság erői ellen!

Ravasz tanulmánya végén megismétli: *„Magyarnak lenni nemcsak szenvedély, nemcsak tény, nemcsak érték, hanem küldetés is, művészi szenvedély, alkotó vállalkozás, megvalósítandó életcél...”* (36. o.)

Szenvedély, mert szenvedélyesen szereti Isten teremtett világát, s azon belül saját szülő- és anyaföldjét. A magyarság egy nagy összeesküvés, vérszerződés arra, hogy, amikor dönteni kell, az a gondolat váljék uralkodóvá minden tagjában, amitől becsületesebbé és nemesebbé válik a világ, s minden ember, s magyarabbá a magyar. Meglátása szerint a magyarság **a forma és a tartalom** csodálatos egysége. Formai értelemben, ha minél inkább öntudatosítom, s tisztább képet/fogalmat alkotok róla. Ha minél határozottabban mondok igent és áment a magyarság *„fényére és becsére”*. Tartalmilag pedig, ha minél nemesebb emberi tartalmat helyezek el a magyarság szent kelyhében.

– *Két egyformán jó magyar közül az a különb magyar, amelyik igazabb, becsületesebb, hívebb, és önfeláldozóbb* – írja. Ezek a kereszténység előtti és utáni szkitaságnak, a magyar jézusi kereszténységnek is örök értékei.

A jövőről ezt vallja: *„A magyarság akkor lesz teljessé, ha minél tisztább öntudattal és minél nemesebb erkölcsiséggel párosul. A magyarság a tiszta szellem és jó akarat úgy, amint ennek a népnek természeti, szellemi és történelmi egyéniségében megjelenik, mint tény és megvalósul, mint érték.* (36. o.)

A Szekfű szerkesztette kötetben **Babits Mihály** írja „*A magyar jellemről*” írt briliáns tanulmányában.

„*A magyar sokat látott, tudja, hogy sok minden nem érdemes, de azért csak szeretettel mosolyog a világon, azokon, akik törik magukat. Mint a tapasztalt férfi a bohó gyermekeken. Nem fáradtság ez, hanem edzettség. Katonadolog. ... A magyar tudós típusa Bolyai, hosszú tétlenségeivel, hirtelen zseniális nekibuzdulásaival. A költő típusa: Arany, sok töredékével. A festőé, a birtokára vonuló, hosszú évekig ecsethez nem nyúló Szinyei... A magyar ... legnagyobb cselekedete akárhányszor a cselekvéstől való tartózkodás! Nem cselekvő, hanem szemlélődő, aki nyugodtan néz körül, és mindig jól tudja, mikor nem szabad és mikor nem érdemes cselekedni. A magyar éppenséggel nem cselekvő hajlamú nép. Ami annyit is jelent, hogy nem támadó. Megelégszik a magáival, de ezt aztán szereti bekeríteni, ehhez ragaszkodik.*”

Van benne igazság, ámbár, ha nem lettünk volna cselekvő nép, nem építhetők volna annyiszor újra az országot (és lelkünket) egy-egy nemzeti vész, pusztulás után. (Babitsra még visszatérünk!)

Visszatérve Ravasz Lászlóhoz. Ravasz a magyar erkölcsiség, nemzetkarakter uralkodó vonását a nyugodtságban, az érzelmességben látja, nem kizárva az érzelmi viharokat, fellángolásokat, s érzelmi ellentéteket, belső feszültségeket. Mégsem bonyolult, egyszerű és őszinte. Távol áll tőle a hamisság, az álnokság, a túlzott közlékenység, a nagy barátkozás. Inkább komoly és befelé forduló, ám ünnepi alkalmakkor kitarulkozó és vidám. De még jókedvében is jellemzi valamiféle belső borongás, szomorúság (*Sírva vígad a magyar*) Férfias, s ezzel bizonyos keménység, befelé fordulás jár. Szegénységében is büszke, s nemes lelkű. Lelke egybeforr a földdel szinte transzcendens módon. Szemérmes szerelemben, vallásban, barátságban. Csendes, de a földért, hazáért, övéiért bármikor kitörhet, mint a vulkán, s pusztító erővel sodorhat el mindent. Nem fél a haláltól, az áldozattól. Ez a virtus, bátorság férfias karakterének jellegzetessége. Nemes, szép, finom lelkű asszonyai is e népnek nincsenek hűjával e tulajdonságnak.

S persze Ravasz hosszan fejtegeti még a magyar karakter rejtjelmeit. Olvassuk el most is aktuális, igaz, önkritikus sorait.

A magyar katona életformát, a vitézséget, a hősiességet, a példamutató, hőroszi magatartást rendkívüli módon e nép erényének tartja.

De említi, mint magyar erényt, a türelmet (*nem az a legény, aki adja...*), a tűrőképességet, ami megmaradásának egyik záloga vitézsége mellett. Példátlan terheket tud elhordozni, súlyos kereszteteket, de, ha valamitől, csapástól, csalódástól, fájdalomtól torzul a lélek, akkor sajnos benne van a súlyos pesszimizmus, a borongós, mélabús magatartás, a passzivitás, a tehetetlen beletörődés, a patópólus „*ej ráérünk arra még*” egykedvű, érzéketlen magatartása is. Ez is szomorúan magyar vonás.

S így folytatja: „*A magyarnak van még egy utolsó, nagyon jellemző életformája: az, ahogyan meg tud halni. Élni nem mindig tud, halni mindig szépen hal. Ezért olyan megrázó a Szózatban a „jobb kor” és a „nagyszerű halál” dilemmája...*” (27. o.)

Élete végén mindig hőssé válik – mondja Ravasz, s a hősi halál, mint valami misztikus kenyér (Krisztus teste az eucharishtiában és az úrvacsorában! A szerk.) nemzedékeknek ad életet, reményt...

S így fejezi be: „*A magyar ezer szép halállal váltotta meg jogcímét az egyetlen csúnya életre...*” (28. o.)

Igen, ez ad erőt nekünk is. Talán még lesz tavasz, lesz magyar újjászületés. Befogadó nép voltunk mindig. Vérünkkel tápláltuk azokat, akiket befogadtunk, mint pelikán a fiait. Aztán a keresztyénség és Európa védőpajzsa, oltalma voltunk, miközben Európa legerősebb népeként elfogytunk, elvéreztünk a tatár, a török, a Habsburg, a muszka ellen. Miközben mi véreztünk, fogytunk, mások kövérre híztak vérünkön, húsunkon. S akiket befogadtunk ellenünk fordultak, gyűlevész hadakat hoztak ránk, jóságunkat gonoszsággal, árulással honorálták. De volt bőven áruló köztünk is.

Ha nem vérünk el élő áldozatként másokért, ma 60-70 milliós nemzet lehetnénk. De idegen uralmak jármában sokszor nem tehattünk mást, élet-halál harcra voltunk kényszerítve, vagy magunk kerestük a megváltó halált.

Majd 300 évig a magyar gyűlölő Habsburgok igáját nyögtük, az őket kiszolgáló, hatalomra juttató, labanc magyarok, s a magyarul nem is tudó, nem is magyar főpapság és a Bécsben lakó, elnémetesedő, elzsidósodó főuraink jóvoltából.

Erősek voltunk, büszkék, bátrak, de sohasem kegyetlenek, s mindig megbocsátók, s a megbocsátást mindig ezerszer megbánók, mert hátunkba az döfte a tört, akinek előtte megbocsátottunk. Lovagkirályok lovagnemzete voltunk, Európa a lovagiasságot, vitézséget tőlünk tanulta. Legendás volt a középkorban a szittya, hun, magyar szív és virtus. Elszakadt véreitől, napkelettől, s itt Európában folyton a lét és nemlét határán folytatta küzdelmét, elhagyatva, egyedül maradván idegen népekért, idegen népek ellen.

Újra fel kell fedoznünk a Trianon előtti igaz Magyarországot.

Ismert a kérdés: – **Ki a magyar?** S a felelet: – **akinek fáj Trianon!** (Illyés Gyula) Nekem nagyon fáj... Vádlóként kell harcba hívunk a Trianon utáni Csonkaország küldetéses apostol-magyarjait: Ady, Szabó Dezső, Teleki Pál, Prohászka Ottokár, Ravasz László, Kodály, Bartók, Németh László, Kodolányi, Áprily Lajos, Mindszenty, Ordass Lajos, mély és igaz magyarságot.

Mind arról beszélnek, hogy a magyarság egy sajátos, misztikus életforma, önmegvalósítás, transzcendencia, magas fokú erkölcsi lét.

S csak ez lehet a jövő útja is. Csak akkor maradhatunk meg a népek országútján, ha újra erős, öntudatos néppé leszünk, ha kelet és nyugat között a békeltetés eszközeivé válunk, s újra felfedezzük hun népeink testvéri közösségét, napkelet fényeit. Mert nem felejthetjük el, hogy **keleten kél a nap!**

Mondják: Ady: *Eltévedt lovasa*, Csontváry *Magányos cédrusa* mi vagyunk. De én tudom, az eltévedt lovas már nem bolyong, hazatalált, Kárpát-hazára lelt. S a táltos-Csontváry cédrusa nem magányos, micsoda színgazdagság, micsoda életerő, mennyi élni akarás, ágai, hogy törnek az életadó Nap felé. S nincs egyedül, mert vele az Isten. Emberektől lehetünk elhagyottak, csak Isten ne hagyjon el bennünket. Jézus akkor van a legmélyebben, amikor úgy érzi, Isten elhagyta:

- éli... éli láma sabaktani... Csak az marad egyedül, akit Isten elhagyott. Ez a fa nem magányos, mert Isten van vele, Isten öleli át. Ez a József Attila-i paradoxon: „Úgy van velem, hogy itt hagyott magamra...” Ady csodás megtapasztalása: „Mikor elhagytak, mikor a lelke roskadozva vittem...”

A magyarság tehát a természeti, lelki, erkölcsi, szellemi adottságok, ajándékok összessége. A Kárpát-medence speciális földrajzi-éghajlati tényezői (**Cholnoky Jenő**), az embertani összetevők (**Bartucz Lajos** stb.), a kulturális-szellemi örökség, a hagyományok, az észjárás (**Karácsony Sándor**), a jellem (Babits Mihály, Ravasz László), a sors és történelem (népek keresztútja, Európa védelmezője) mind-mind hozzájárulnak kiteljesedéséhez.

Kárpát-Hazánkat, a történelmi Magyarországot kivételes adottságokkal ruházta fel a Mindenható. Olyan, mint egy elkülönülő nagy sziget Európa közepén. A sokrétű földrajzi-időjárás adottságok megjelenítik Európa három nagy tájegységét, éghajlatát: az erdős, gabonát termő atlanti; a szőlőt, gesztenyét, diót, füget érlelő mediterrán; és a legeltetésre-állattartásra ideális kontinentális zónákat, amelyek itt a Kárpát-medencében találkoznak, egységesülnek. Ez feltűnt **Hamvas Bélának** is, s az itt összefutó jellegzetességeket, az egyes tájegységek, országrészek embert alakító, lelki-jellembeli nemzeti karaktereit ő „öt géniusznak” nevezte el:

„Az öt géniusz ereje a derűs életeszemély (DÉL), a kultiváltság és a szociális egyensúly (NYUGAT), a természetközelség és érzékenység (ÉSZAK), a szabadságvágy (KELET) és a szövevényes gazdagság (ERDÉLY) ... Magyaroknak lenni, annyit jelent, mint az öt géniusz világában egyensúlyt teremteni... Európában a népeknek két vagy három alakzatot kell összekapcsolniuk, egyedül a magyar nép az, amelynek öt archetipikus eleme van.” (Hamvas Béla: Az öt géniusz).

Tehát a négy égtájjal, tájegységgel jelzett nemzeti karakterhez külön tette hozzá az erdélyi karaktert, minthogy valóban más, mintegy különös szintézise, találkozása az előző négynek.

A magyarság e sziget jellegnek sokat köszönhet, hisz hegykoszorúi, hágói egyfajta természetes védőfalat képeztek, de ugyanígy a hagyományaihoz való ragaszkodás, az idegen hatásokkal szembeni tartózkodása is segítette megőrizni önazonosságát, identitását évszázadokon keresztül. Az első súlyos traumát immunrendszerében, ösztönös védekező képességében meglátásom szerint a szentistváni – idegen befolyással és segítséggel – paradigmaváltás okozta. Nyugodtan tarthatjuk az első **TRIANONNAK**.

Ezt a mentalitást lehet ugyan felfogni belterjességnek, beszűkültségnek, zárt-ságnak, elszigetelődésnek, de sokkal inkább egy természetes védekezőképesség ez, amit az élet és az élettapasztalat, a történelmi tapasztalat dictált. Még így és ezzel sem lehetett kizárni a legtöbbször ránk nézve negatív idegen befolyást és hatást. S itt nemcsak a magyarellen német és más politikai hatásokról beszélünk, de az akkori kulturális hatásokról is, amelyek nem biztos, hogy előrelépést jelentettek a magyarságnak, amelyik sokkal régebb és eredetibb kultúrával, évezredek magaskultúrával rendelkezett, mint az őt regulálni akaró, ún. európai népek.

(Ld. még P. Sz. Gy: *Magaskultúránk évezredek. Az igazi magyar őstörténetről. Kapu, 1998/5.*)

Máshonnan jöttünk, mások voltunk. Azért, mert **más**, nem alacsonyabb rendű! Más volt e nép, s idegennek is tartották, mert Keletről jött (pontosabban visszajött, hisz Kárpát-medencét is folytonosan lakta), de hát az emberi kultúra bölcsője Kelet volt és nem Nyugat. Ahogy származásunk, bölcsőnk, úgy ez a másság, idegenség is formálta jellemünket, népünk karakterét itt Európában. Erről is ír bőven Babits Mihály a magyar jellemről írt tanulmányában (*Mi a magyar? Szerk. Szekfű Gyula. Bp., 1939.*)

„*Magyarnak lenni, nem állapot, magyarnak lenni magatartás*”- írta Márai Sándor. A magyarság tehát **nem a születés, nem faj, hanem sokkal inkább a vállalás kérdése** (ld. pl. Petőfit, magát Márait, Zilahi Lajost vagy éppen Herczeg Ferencet, Szép Erőt, vagy Mindszenty Józsefet).

Magyarnak lenni elhivatás, küldetés, érték és RANG. S ezt a rangot ki kell érdemelni elkötelezettséggel, tettel, hűséggel, bátorsággal.

A magyarság tehát a legtöményebb erkölcsi kategória, etikai érték, amelybe csupán csak beleszületni nem lehet. A vérségi kötelék már kevés. (Kárpát-hazánk a népek kohója volt, a nemzet részének tartották magukat horvátok, szerbek, tótok, cipszerek, tehát a nem turáni nemzetrészek is. Felbujtásuk ugyan csak a Habsburgok évszázados, soha el nem évülő bűne!)

Erre az erkölcsi magaslatra az emberi élet során mindenkinek fel kell emelkednie, aki e nemzethez akar tartozni, aki Isten rendeléséből az örök, soha el nem vehető történelmi Magyarországon, vagy e csonka Hazában látta meg a napvilágot. Bármilyen nációhoz is tartozik, fel kell emelkednie a lelki-szellemi magyarság erkölcsi piedesztáljára. A vallás is csak tizedrangú, a magyarság erkölcsi kategóriája az első és a fontos.

Példa: Nemrég halt meg a zsidó származású, Nobel-díjas Teller Ede, az MVSZ tagja: „*Ha a világot nem Ady nyelvének birtokában ismerem meg, nem lehetett volna belőlem több egy közönséges fizika tanárnál...*”

A NEMZET fogalma tehát jóval több, mint a FAJ, vagy az ETNIKUM fogalma. A nemzetet – az uralkodó etnikum, a magyar mellett – a Kárpát-medencében mindig is több etnikum alkotta. S hűek voltak (konceptiózus felbujtásukig, 1848-49-ig, s a Trianonig) a nemzethez, a nemzet- és államalkotó többséghez. (A Magyarország testéből részesedő utódállamok mind a mai napig nem kívánatos, beolvasztandó elemnek tartják az ott élő, jelentős tömbmagyarságot...)

Joó Tibor: *A magyar nacionalizmus.* (Bp. Athenaeum, É.n. Reprint: Szeged, 1997.)

„*A nemzet eszméje felülről ered, a tiszta szellem birodalmából; kevesek, gyakran egyetlen egyén szellemében ébred öntudatra, s onnan száll alá és terjed el a közösség körében, s emeli azt nemzetté... A nemzetet tehát nem faj és nem az etnikum konstituálja, hanem egyes egyedül öntudata és hivatástudata: szelleme. Ezáltal különbözik a néptől, amely annyiban rokon vele, hogy az is történeti-kulturális közösség. ...*” – írja Joó Tibor.

Joó azt is kifejti, hogy a Szent Koronára épülő magyar nemzetfogalmat és nemzeteszmet tartja a tiszta eszményhez (az ideálhoz) legközelebb állónak,

amit nem érhet a nacionalizmus vádja. Az igazi, ősi magyar nemzetfogalom nem vérhez, nyelvhez (sok etnikum, sok nyelvjárás volt még a turáni jellegben belül is...), nem népiséghez kötődött, nem valláshoz, vagyonhoz, hanem egyedül a szellemhez, az életformához, a belső erkölcsi magatartáshoz, az értékhez, a nemzeti hivatás vállalásához. A Szent Korona állama pedig nem türelmetlen és kegyetlen nemzetállam volt, hanem valódi, Istentől való birodalom (égi birodalom a földön), mely minden népnek menedéke, hajléka, otthona volt. A magyar soha nem asszimilálni akart, hanem kormányozni, s megtartani a rábízottakat. S ő értett a kormányzás művészetéhez, ősi örökségként... Hozzáteszem, a subar-szabir, káld-sumér, szkíta, pártus, hun, magyar nép, különböző nevű, de egyazon nép, Nimród, Attila, Árpád népe örökében.

Az erkölcsi válság, melynek ma részesei vagyunk, minden válságnál súlyosabb. Jövő órán erre is kitérünk.

Meghatározó típusvers évezredes, évszázados magyar kedélyállapotunkra, belső érzésvilágunkra Wass Albert: Nagypénteki sirató c. nagy verse, amit már a száműzetésben írt, Bajorerdőn, 1947-ben. Ezzel fejezem be előadásomat, s azzal a reménnyel, hogy e fájdalmas verssel ellentétben, önsors-rontásunknak vége lesz egyszer, s ezért mi tehetjük a legtöbbet. S a halál népe helyett leszünk az Élet népévé!

*Elmegyünk, elmegyünk, messzi útra megyünk,
messzi út porából köpönyeget veszünk...
Nem egyszáz, nem kétszáz: sokszáz éves nóta.
Így dalolják Magyarhonban talán Mohács óta.
Véreim! Véreim! Országutak népe!
Sokszázéves Nagypénteknek
soha sem lesz vége?
Egyik napon Tamás vagyunk,
másik napon Júdás vagyunk,
kakasszónál Péter vagyunk.
Átokverte, szerencsétlen
nagypéntekes nemzet vagyunk.
Golgotáról Golgotára
hurcoljuk a keresztfákat.
mindég kettőt, soh'se hármát.
Egyet felállítunk jobbról,
egyed felállítunk balról,
s amiként a világ halad:
egyszer jobbról, egyszer balról
fölhúzzuk rá a latrokat.
Kurucokat, labancokat,
közülünk a legjobbakat,
mindég csak a legjobbakat.
Majd, ahogy az idő telik,
mint ki dolgát jól végezte:*

*Nagypéntektől Nagypéntekig
térdelünk a kereszt alatt
húsvéti csodára lesve.
Egyszer a jobbszélső alatt,
másszor a balszélső alatt,
éppen csak hogy a középső,
az igazi, üres marad.
Nincsen is keresztfánk közbül,
nem térdel ott senki, senki.
A mi magyar Nagypéntekünk
évszázadok sora óta
évszázadok sora óta
ezért nem tud Húsvét lenni.
Így lettünk országút népe,
idegen föld csavargója,
pásztortalan jószág-féle.
Tamással hitetlenkedő,
kakasszóra péterkedő,
júdáscsókkal kereskedő.
Soha-soha békességgel
Krisztus-Úrban szövetkező.
Te kerülsz föl? Bujdosom én.
Én vagyok fönt? Bujdosol Te.
Egynek közülünk az útja
mindég kivisz idegenbe.
Bizony, jól mondja a nóta,
hogy elmegyünk, el-elmegyünk,
messzi nagy utakra megyünk.
Messzi nagy utak porából
bizony, köpönyeget veszünk.
S ebben a nagy köpönyegben,
sok-sok súlyos köpönyegben
bizony pajtás, mondom Néked:
rendre, rendre mind elveszünk.*

Kívánom, hogy ne így legyen! Találjuk meg Istent, benne önmagunkat, legyünk az Élet, a Reménység népévé, s akkor elmondhatjuk, hogy Magyarország nem volt, hanem lesz!

Pápai Szabó György

református lelkész, szerkesztő, közíró

(Született: Pápa, 1956. május 16. Egyetemi végzettségei: Bp-i Református Theologiai Akadémia, ELTE Bölcsészkar. 1981-től Pápán segédlelkész, majd Takácsiban és Tapolcafőn megválasztott lelkész, egyúttal 1991-ig a Pápai Református Kollégiumi Nagykönyvtár tudományos munkatársa, ill. főkönyvtárosa. Önkormányzati képviselő, a városi lap (*Pápai Hírlap*) főszerkesztője. Budapestre kerülésétől lapokat-könyveket szerkeszt és ad ki (*Reformáció*, 1993-2002, *Református Hírlevél* 1994-2002, *Keresztyén nevelés* 1993-1996, a *Reformáció-könyvsorozat*, s *dr. Hegedűs Loránt könyvei* stb.), újraindulásától két tanéven át a Lónyay Gimnázium vallásánára, az MTV és az MR református egyházi adásainak felelős szerkesztője, a Zsinat információs szóvivője, a Dunamelléki Református Egyházkerület szóvivője, (örökös) főtanácsosa. 2000-ben a Magyar Reformátusok IV. Világtalálkozójának főszervezője.

2002 decemberétől Velence református lelkipásztora. Lelkipásztori tisztébe 2003. január 5-én iktatta be *Tőkés László* királyhágómelléki püspök, és *dr. Hegedűs Loránt* ny. dunamelléki püspök. Sok száz írás, tanulmány, tanulmánykötet szerzője, szerkesztője és kiadója. A *Károli Gáspár Református Egyetem* tudományos munkatársa, s a *Parlament Kisebbségi, Emberjogi... Bizottságának* szakértője, a *Miskolci Bölcsész Egyesület Nagy Lajos Király Tudományegyetemének* előadója volt. A *HONLEVÉL* újság és a *Magyarságtudományi Füzetek* szerkesztője. Írásai, nemzeti elkötelezettségű előadásai, míves igehirdetései nem csak itthon, de a külföldi magyarság körében is ismertek.

